

[Handelsministeren.]

I Virkeligheden havde det ærede Medlem haft meget mere Hold paa sit Standpunkt, hvis han havde sagt: Hvad er det at komme med en saadan Smule Rentenedsættelse, det er jo ingenting, det kan jo ikke hjælpe noget, det er alt for lidt; hvis det virkelig skal føre til noget, maa man gaa til anderledes kraftige Foranstaltninger end dem, her er Tale om.

Det ærede Medlem paastod, at vi kunde have faaet en frivillig Overenskomst. Jeg ved nu ikke, om det ærede Medlem har nogen egentlig Ret til at fremsætte denne Paastand, eftersom det er dokumenteret, at den sidste Meddelelse, jeg fik fra de paagældende Institutioner ved deres fælles Ordfører i dette Forhold, nemlig Bankdirektør Andersen fra Aarhus, gik ud paa, at man ikke kunde enes om noget paa dette Omraade. Dermed var, forekommer det mig, hele Spørgsmaalet om, hvorvidt man kunde naa til en frivillig Overenskomst eller ej, ude af Betragtning, og det betragtede den paagældende Meddelelse det ganske sikkert ogsaa som værende. Der er her Tale om en saa lille Nedsættelse af Renten, at dersom man skulde halvere den ved en frivillig Overenskomst, kunde man lige saa godt lade det hele falde, saa havde det ingen Betydning. Rentenedsættelsen er i Forvejen kun lille, saa at gaa ind paa at halvere den var der ingen Rimelighed i. Men det ærede Medlem maa ogsaa selv være klar over, at han egentlig er ude paa gyngende Grund med sine Angreb, naar han siger, at den Nedsættelse, som man frivilligt vilde gaa med til, var ikke væsensforskellig fra den Nedsættelse, der her foreslaas. Det var den for saa vidt heller ikke, som der ikke er nogen stor Forskel hverken mellem den bestaaende Rentesats og det, der foreslaas, eller mellem det, der foreslaas, og det, man talte om, man kunde gaa med til frivilligt. Det kan være rigtigt. Men naar det i Realiteten ikke betyder noget, kan det dog heller ikke forvolde nogen større Skade. Naar Forskellen mellem det, der her foreslaas, og det, som man frivilligt vilde gaa med til, ikke er ret stor, saa kan den Skade, der kan forvoldes, dog heller ikke være saa forfærdelig stor i Forhold til den Skade, der kunde forvoldes, hvis man gik ind paa en Rentenedsættelse ad Frivillighedens Vej.

Men saa kommer det ærede Medlem tilbage til dette, at Selvstyret sættes over Styr, at der sker et Indgreb i de paagældende Institutioners Selvstyre. Det gør der ikke, det har jeg allerede paavist. Ren-

ten her i Landet er noget, som bestemmes forskelligt til de forskellige Tider, efter som Forholdene former sig, og det er Nationalbanken i vort Land som i andre Lande, der har den afgørende Indflydelse paa, hvordan Renten skal være — naturligvis ikke for Værdipapirer, der udstedes paa Grundlag af et kontraktligt Forhold, men sandelig med Hensyn til Indskud baade i Banker og Sparekasser. Og det ærede Medlem ved særdeles godt, at naar Nationalbanken forandrer sin Diskonto, faar Bankerne travlt med at fastsætte den Rente, der som Følge deraf skal ydes de forskellige Indskydere. Det kan under disse Omstændigheder ikke være helt utaaeligt, naar det er Regeringen og Rigsdagen, der har Indseende med dette Forhold og lovgiver om det, navnlig ikke, naar det tages i Betragtning, at Landet befinder sig i en yderst vanskelig økonomisk Situation.

Det ærede Medlem ved særdeles vel, at dette Lovforslag ikke er fremkommet af Lyst til at gøre Indgreb overfor de paagældende Institutioner, men fordi det nødvendiggøres af de herskende økonomiske Forhold. Og det er jo noget ejendommeligt, at intet Sted i Danmark er Kravene om en Rentenedsættelse fremsat kraftigere end netop i Jylland, hvor man har ydet den største Modstand mod dette Rentenedsættelsesforslag. Intet andet Sted er Kravene fremsat med en saadan Kraft, ja, jeg kan sige Voldsomhed, og disse Krav er ikke fremført alene overfor Banker og Sparekasser, de er ogsaa fremført overfor Regering og Rigsdag. Disse Krav kan naturligvis ikke opfyldes til Punkt og Prikke, fordi de er af en saadan Beskaffenhed, at deres Opfyldelse fuldkommen vilde omkaldfatre Forholdene her i Landet. Men der er den Realitet bag Kravene, at vi, hvad jeg allerede har gjort opmærksom paa, staar i den Situation at have Valget imellem at tage en midlertidig Rentenedsættelse, der virkelig betyder noget, eller at se Kapitalen i vid Udstrækning forsvinde. Det ærede Medlem ved særdeles vel, at saadan er Forholdet, og saadan vil det vedblive at være, indtil der kommer en kendelig Bedring i de økonomiske Forhold af afgørende Betydning for Danmarks Stilling.

Jeg skal ikke gøre videre Bemærkninger til det, der er fremført her. Jeg afviser den Paastand, at Lovforslaget betegner et utaaeligt Indgreb i Bankernes og Sparekassernes Selvstyre. Det er et Forslag, der paa lempeligst mulig Maade giver vore Pengeinstitutioner Løjlighed til